

**STEPHENIE
MEYER**

**Soarele
de la miezul nopții**

Traducere din limba engleză
de Laura Frunză și Mihaela Alexandrescu

PALADIN

Această carte este dedicată tuturor cititorilor care mi-au făcut viața atât de frumoasă în ultimii cincisprezece ani. Atunci când ne-am cunoscut prima oară, mulți dintre voi erăți în pragul adolescenței, cu ochii mari și strălucitori plini de visuri pentru viitor. Sper că, în acești ani care au trecut, v-ați îndeplinit toți visurile și că realitatea de acum e cu mult mai frumoasă decât v-ați imaginat-o atunci.

Capitolul 1

Prima întâlnire

În niciun alt moment al zilei nu-mi doream să dorm mai mult ca acum.

Liceul.

Sau mai degrabă să-i spun purgatoriu? Dacă chiar ar fi existat o cale de a-mi ispăși păcatele, atunci zilele astea petrecute la liceu ar fi trebuit să atârne serios în balanță. Mă plictiseam îngrozitor și nu reușeam deloc să mă obișnuiesc. Părea imposibil, dar simțeam că fiecare zi e mai monotonă decât precedenta.

Aș fi putut considera asta maniera mea de a dormi – dacă somnul era definit ca starea inertă dintre perioadele active.

Am fixat cu privirea crăpăturile ce brăzdau tencuiala din colțul cel mai îndepărtat al cantinei, imaginându-mi modele care nu existau acolo. Era una dintre metodele mele de a închide sonorul vocilor care mi se involburau în minte ca zgomotul unei căderi de apă.

Ignoram din plictiseală câteva sute de astfel de voci.

Când venea vorba de mintea omenească, le auzisem pe toate, și chiar mai multe. Astăzi nu le stătea gândul decât la nerăbdarea banală a primirii unei colege noi în comunitatea lor și-așa restrânsă. Era nevoie de foarte puțin ca să se agite. Văzusem chipul noii colege repetat în gândurile tuturor, analizat din fiecare unghi. Era doar o ființă umană obișnuită de sex feminin. Entuziasmul legat de sosirea ei era obositor de previzibil – aceeași reacție pe care ai fi obținut-o

dacă ai fi fluturat un obiect strălucitor prin fața unor țânci de doi ani. Băieții erau toți ca niște oi: jumătate dintre ei se imaginau deja amorezați de ea, doar pentru că era nouă în oraș. M-am străduit mai tare să le ignor vocile interioare.

Doar patru dintre voci le ignoram mai degrabă din politețe decât din antipatie: ale membrilor familiei mele, cei doi frați și cele două surori, care erau atât de obișnuiți cu lipsa de intimitate în preajma mea, încât rareori își făceau griji în legătură cu ea. Făceam tot ce puteam. Încercam să nu ascult, dacă mă puteam abține.

Însă oricâte eforturi făceam, totuși... știam la ce se gândesc.

Rosalie, ca de obicei, se gândea la ea însăși – mintea îi era ca suprafața nemișcată a unei piscine, cu puține surprize. Își surprinsese reflexia profilului în ochelarii cuiva și se scâldea în aprecieri cu privire la propria perfecțiune. Nimeni nu mai avea părul la fel de auriu ca al ei, nimeni nu mai avea silueta ei de clepsidră sau chipul la fel de oval, simetric și fără cusur. Nu se compara cu oamenii de aici. Alăturarea ar fi fost derizorie, absurdă. Se gândea la alții asemenea nouă, dar nimeni nu o putea egala în frumusețe.

Pe chipul de obicei senin al lui Emmett se vedea acum o expresie frustrată. Chiar când m-am uitat la el, și-a trecut mâna masivă prin buclele de abanos, răsucindu-și părul în pumn. Încă spumega din cauza meciului de wrestling pe care îl pierduse în favoarea lui Jasper noaptea trecută. Nu era cunoscut pentru răbdare, dar avea nevoie de ea pentru a rezista până la finalul zilei când avea să propună o revanșă. Nu mă simțeam niciodată indiscret când îi ascultam gândurile, pentru că Emmett niciodată nu gândea ceva ce n-ar fi spus cu voce tare sau n-ar fi pus în practică. Poate că mă simțeam vinovat că le citeam gândurile celorlalți doar pentru că se gândeau la lucruri pe care n-ar fi vrut ca eu să le știu. Dar dacă mintea lui Rosalie era o piscină inertă,

atunci cea a lui Emmett era un lac, fără umbre, limpede precum cristalul.

Iar Jasper... el suferea. Mi-am înăbușit un oftat.

— *Edward!*

Alice mi-a strigat numele în minte și mi-a atras atenția imediat.

Era la fel ca și cum m-ar fi strigat cu voce tare. Mă bucuram că numele mi se demodase în ultimele câteva decenii – fusese foarte enervant în trecut, pentru că de câte ori cineva se gândea la un Edward, întorceam capul fără să vreau.

De data asta, nu am întors capul. Alice și cu mine ne pricepeam să purtăm conversațiile acestea private. Se întâmpla rar să-și dea seama cineva. Am rămas cu privirea ațintită la crăpăturile din tencuială.

— *El cum rezistă?* m-a întrebat ea.

M-am încruntat, doar un rictus abia vizibil pe buze. Nimic care să le atragă atenția celorlalți. Puteam foarte bine să mă fi încruntat de plictiseală.

Jasper stătuse nemișcat prea mult timp. Nu făcea niciuna dintre mișcărilor specifice oamenilor pe care trebuia să le facem toți, să fim mereu în mișcare ca să nu atragem atenția, cum făcea Emmett când se trăgea de păr, Rosalie când își încrucișa picioarele mai întâi pe o parte, apoi pe cealaltă, Alice care bătea ușor din vârful pantofului pe linoleum sau eu, care îmi mișcam capul să mă uit la diferite modele de pe perete. Jasper părea paralizat, cu silueta subțire și fusi-formă dreaptă, și până și părul său de culoarea mierii părea să nu reacționeze deloc la aerul care bătea dinspre fantele sistemului de ventilație.

Tonul mental al lui Alice era panicat de-acum și am văzut în mintea ei că îl privea pe Jasper cu coada ochiului.

— *Este vreun pericol?* Alice a verificat viitorul apropiat, frunzărind printre viziuni de monotonie în căutarea sursei încruntării mele. Chiar și în timp ce făcea asta, și-a adus

aminte să-și sprijine bărbia ascuțită în pumnul mic și să clipească în mod regulat. Cu cealaltă mână și-a îndepărtat din ochi o șuviță de păr scurt și negru, tuns în scări.

Am întors capul mai întâi la stânga, ca și cum m-aș fi uitat la zidul de cărămidă, am oftat, apoi am întors capul la dreapta, înapoi la crăpăturile din tencuială. Ceilalți puteau presupune că joc rolul de om. Doar Alice știa că eu clătinașem din cap.

S-a relaxat.

— *Dă-mi de știre dacă se înrăutățește treaba.*

Mi-am mișcat doar ochii, mai întâi în sus, la tavan, apoi iar în jos.

— *Mersi că faci asta.*

M-am bucurat că nu puteam să-i răspund cu voce tare. Ce era să spun? *Cu plăcere?* Nu simțeam nimic de genul acesta. Nu-mi făcea deloc plăcere să mă conectez la chinurile lui Jasper. Oare chiar era necesar ca el să treacă prin așa ceva? Nu era mai sigur pentru toată lumea să recunoască faptul că era posibil să nu reușească niciodată să-și controleze setea la fel ca noi și să nu-și testeze limitele? De ce să te joci cu focul?

Trecuseră două săptămâni de la ultima noastră expediție de vânatoare. Pentru noi ceilalți nu era o perioadă chiar atât de lungă. Ne simțeam puțin incomod uneori – când vreun om trecea prea aproape, dacă vântul bătea în direcția greșită. Însă oamenii se apropiau foarte rar de noi. Instinctele le spuneau ceea ce mințile conștiente nu reușeau să înțeleagă. Eram periculoși și trebuia să ne evite.

Jasper era foarte periculos acum.

Nu se întâmpla des, dar din când în când mă uimea nepăsarea oamenilor din jurul nostru. Eram obișnuiți cu asta, ne așteptam, uneori însă mi se părea mai flagrantă decât de obicei. Nimeni nu ne băga în seamă aici, așezați la masa aceasta uzată din cantină, cu toate că o haită de tigri lăfăindu-se

pe scaunele noastre ar fi fost mai puțin mortală decât noi. Tot ce vedeau ei erau cinci persoane cu înfățișări stranii, suficient de asemănătoare cu oamenii cât să se integreze. Îmi venea greu să-mi imaginez cum de supraviețuiau având simțurile atât de tocite.

În acel moment, o fetiță s-a oprit la capătul celei mai apropiate mese de a noastră, ca să stea de vorbă cu o prietenă. Când fetița și-a aranjat părul scurt și blond trecându-și degetele prin el, aerul cald care venea din fantele de ventilație a bătut înspre noi. Eu eram obișnuit cu senzațiile pe care mi le trezea mirosul oamenilor: durerea uscată din gât, foamea cruntă din stomac, încordarea automată a mușchilor, acumularea excesivă de venin din gură.

Senzațiile acestea erau destul de normale și de obicei ușor de ignorat. Însă acum era mai greu pentru că le simțeam de două ori în timp ce-l monitorizam pe Jasper.

El își lăsa imaginația să preia controlul. Vedeam scena cu ochii minții – se vedea pe sine ridicându-se din scaunul de lângă Alice și ducându-se la fetița aceea. Se gândea cum se va apleca spre ea de parcă ar fi vrut să-i șoptească ceva la ureche, cum îi va atinge cu buzele curbura gâtului. Își imagina cum îi va simți cu gura pulsul fierbinte al sângelui sub bariera fragilă a pielii.

I-am împins scaunul cu piciorul.

S-a uitat în ochii mei, cu o urmă de ranchiună în privire, apoi a coborât capul. Îi auzeam rușinea și revolta din minte.

— Scuze, a murmurat Jasper.

Am ridicat din umeri.

— Nu aveai de gând să faci nimic, i-a șoptit Alice, consolându-l ca să nu se mai simtă atât de umilit. Am văzut asta.

Mi-am înăbușit un rictus care i-ar fi dat de gol minciuna. Noi doi, Alice și cu mine, trebuia să ne asigurăm spatele reciproc. Nu era ușor să fii un ciudat printre ciudați. Ne protejăm unul altuia secretele.

— Ajută puțin dacă te gândești la ei ca fiind persoane, a sugerat Alice, vorbind prea repede cu vocea ei ascuțită, muzicală, pentru ca oamenii s-o înțeleagă, dacă s-ar fi nimerit în apropiere. O cheamă Whitney. Are o surioară mai mică pe care o adoră. Mama ei a invitat-o pe Esme la petrecerea aia în grădină, îți aduci aminte?

— Știu cine e, i-a tăiat-o scurt Jasper.

Apoi a întors capul, fixându-și privirea pe una dintre ferestruicile aliniat chiar sub streășina sălii de mese. Tonul lui a pus capăt conversației.

Trebuia să meargă la vânătoare în seara asta. Era ridicol să-și asume astfel de riscuri, punându-și rezistența la încercare și abținându-se. Jasper trebuia să-și accepte limitele și să acționeze conform lor.

Alice a oftat fără zgomot și s-a ridicat, luându-și cu ea tava cu mâncare – recuzita, cum s-ar zice – și lăsându-l pe Jasper singur. Intuia momentul în care era sătul de încurajările ei. Deși Rosalie și cu Emmett erau mai deschiși cu privire la relația lor, Alice și cu Jasper erau cei care își cunoșteau reciproc nevoile ca și cum ar fi fost ale lor. De parcă și ei ar fi putut citi gândurile, numai că doar pe ale lor.

Edvard.

Reacție instinctivă. M-am întors când mi-am auzit menționat numele, doar că nu-l rostise cineva, doar îl gândise.

Privirea mi s-a întâlnit cu o pereche de ochi mari, ciocolati, așezați pe un chip omenesc palid, în formă de inimă. Știam fața aceea, deși nu o mai văzusem cu ochii mei până atunci. Apăruse azi în mintea fiecărei ființe umane din școală. Eleva cea nouă, Isabella Swan. Fata șefului de poliție din oraș, venită să locuiască aici prin nu știu ce aranjamente noi de custodie. Bella. Îi corectase pe toți cei care o strigaseră pe numele întreg.

Am întors capul plictisit. Mi-a luat o secundă să-mi dau seama că nu ea se gândise la numele meu.

Bineînțeles că deja se amorezează de băieții Cullen, am auzit continuarea primului gând.

Acum am recunoscut „vocea”.

Jessica Stanley – trecuse ceva timp de când nu mă mai deranjase cu sporovăiala ei interioară. Ce ușurare simțisem când trecuse peste fixația ei nepotrivită pentru mine! Fusese aproape imposibil să-i ignor fanteziile constante și ridicole cu ochii deschiși. La momentul acela îmi dorisem să îi pot lămuri ce s-ar fi întâmplat exact dacă buzele mele, și dinții de sub ele, ar fi ajuns oriunde în preajma ei. Cu siguranță, fanteziile ei enervante ar fi fost atunci reduse la tăcere. Aproape că am zâmbit imaginându-mi ce reacție ar fi avut.

N-o s-o ajute cu nimic treaba asta, a continuat Jessica. Nici măcar nu e așa de drăguță. Nu știu de ce Eric mi-și mai ia ochii de la ea... sau Mike.

A tresărit mental când s-a gândit la ultimul nume. Noua ei obsesie, băiatul cel popular, Mike Newton, o ignora cu desăvârșire. Părea însă că n-o ignoră și pe fata cea nouă. Un alt țânc care se întinde spre obiectul strălucitor. De aceea gândurile Jessicai erau puțin malițioase, deși în realitate era destul de prietenoasă cu nou-venita în timp ce îi povestea detaliile arhicunoscute despre familia mea. Probabil că eleva cea nouă întrebase despre noi.

Și la mine se uită toată lumea astăzi, a gândit Jessica, înfumurată. Ce baflă pe mine să am două cursuri cu Bella! Mike o să orea să mă întrebe ce...

Am încercat să blochez pălăvrăgeala aceea stupidă din capul meu înainte ca meschinăriile și banalitățile să mă scoată din minți.

— Jessica Stanley îi servește domnișoarei Swan, eleva nouă, toate bârfele despre clanul Cullen, i-am șoptit lui Emmett ca să-mi distrag atenția.

Emmett a chicotit pe sub mustață.

— *Sper că sunt savuroase bârfele*, a gândit el.

— Complet lipsite de imaginație, dacă mă întrebi pe mine. Doar o insinuare vagă de scandal. Nimic îngrozitor. Sunt cam dezamăgit.

— *Și fata nouă? Și ea e dezamăgită de bârfe?*

M-am concentrat să ascult ce gândea fata aceasta nouă, Bella, despre relatările Jessicai. Ce vedea ea când se uita la familia cea stranie, cu pielea albă precum creta, care era evitată de toți cei din școală?

Era responsabilitatea mea să-i aflu reacția. Eu îndeplineam rolul de cercetaș, în lipsa unui cuvânt mai bun, pentru familia mea. Ca să ne protejăm. Dacă cineva devenea suspicios, puteam să-i avertizez și să ne retragem îndată. Se întâmpla uneori – un om cu o imaginație activă vedea în noi personajele dintr-o carte sau dintr-un film. De obicei se înșelau, dar era mai bine să ne mutăm într-un loc nou decât să riscăm să fim analizați îndeaproape. Rareori, extrem de rar, cineva intuia exact ce eram. Nu le dădeam nicio ocazie să-și verifice presupunerile. Pur și simplu dispăream, lăsând în urmă doar o amintire înspăimântătoare.

Asta nu se mai întâmplase de zeci de ani.

N-am auzit nimic, deși am ascultat în zona de lângă Jessica, unde curgea în valuri monologul ei interior superficial. Era ca și cum nu stătea nimeni lângă ea. Ce neobișnuit! Oare fata se mișcase din loc? Nu părea posibil, din moment ce Jessica încă pâlăvrăgea cu ea. Am ridicat capul, puțin deconcertat. Nu mai fusesem nevoit să-mi verific „auzul” extra.

Privirea mi s-a întâlnit din nou cu ochii ei mari și căprui. Stătea chiar acolo unde stătuse și înainte și se uita înspre noi – ceva firesc, presupun, din moment ce Jessica încă o punea la curent cu bârfele locale despre familia Cullen.

Ar fi fost firesc, de asemenea, să se gândească și ea la noi.